

Отъ гореказаното въ общи думи за турско време се види, че единъзанаятчия за да стане *майсторъ* — членъ на еснафския съюзъ, трѣбвало да мине презъ стажовѣтъ на чираклѣка, калфаджийството и следъ това да бжде провъзгласенъ за *майсторъ*. Стажа на *чираклѣка* е билъ обикновено три години; първитѣ 2 години стоялъ безъ заплата и при това, туренъ на тежка работа. Зависѣло отъ майстора му — чорбаджия дали да го прибере у дома си за спане и храна, или не. На третата година почвалъ да учи занаята и на четвъртата можелъ да стане *калфа*, Всичко това зависѣло отъ неговата сръчностъ, прилежание и поведение. Стажа на *калфаджийството* е билъ обикновено три години, съ постепенно увеличаване заплата му всѣка година. За да го провъзгласятъ за *майсторъ* трѣбвало, това да станомъ съ удобрението на всички майстори — членове на еснафа, които се събиратъ на *тестиръ* (тиферичъ) — угощение, дадено отъ кандидата, комуто уста башията препасва презъ кръста една занаятчийска *престилка*, — знакъ на майсторството, и сжщевременно внесалъ въ еснафската каса една сума отъ 400—500 гроша.

Въ Сливенъ, съ изключение на кожарството, сарачлѣка, семерджийството и ковачеството — всички други занаяти сж били въ български ржце. Тенекеджийския еснафъ (сравнително малкъ и беденъ) е билъ, и то отъ 1850 г. нататкъ въ еврейски ржце, а *сарафския* — въ еврейски и арменски ржце.

Еснафството започнало да запада особно следъ държавния превратъ въ 1839 г. (танзиматъ), когато били наложени отъ турцитѣ нови данъци върху приходитѣ.

Въ Сливенъ най-богати еснафи сж били *абаджийския*, *пушкарския*, *месарския*, *бакалския*, *кожарския* и т. н. Отъ еснафскитѣ каси сж се подържали черкви и училища.

Всѣки еснафъ си ималъ своя праздникъ, съ празнуване своя патронъ-светецъ. Така *месаритѣ* празнували на Архангеловъ-денъ (8-ий ноемврий), *бакалитѣ* и *рибаритѣ* на Никулъ-денъ (6-ий декемврий), *овчаритѣ* — на Коледа, *сарачитѣ*, *дикиджииѣ* и *тухларитѣ* на Спиридоновъ-денъ (12-ий Декемврий), *хлъбаритѣ* и *симитчиитѣ* — на Тодоровъ-Денъ, *лозаритѣ* — на Св. Трифонъ и т. н.

По-главнитѣ поминъци-занаяти въ Сливенъ сж еснафски сдружения, сж били: *абаджиитѣ*, *пушкаритѣ*, *винаритѣ*,

---

колегии били възведени до юридични личности. Корпорациитѣ на занаятчитѣ и търговцитѣ продължили да сжществуватъ и въ византийско време, но правителството, проникнато отъ бюрократски духъ, се старало да убие въ тѣхъ всѣка самодейностъ, и сж били подчинени на Цариградския градоначалникъ. Подобно на западна Европа, гдето *цехитѣ* имали мѣнополъ на своитѣ произведения, сжщия строй прозиралъ и въ Византия (Ср Nicole, le livre du préfet, Genève, 1893 *Герудергъ*—Безобразовъ, Ист, Вит. 602).